

Budoucnost

Je třeba důsledně a přesně rozlišovat mezi budoucnostmi, která se v podobě okolností nahodí, a budoucností, která už je (nikoliv z minulosti, nýbrž z budoucnosti) rozvržena jako vlastní a která již (a stále) z budoucnosti přichází (co tedy není „dáno“). To, co je vskutku nějak již z minulosti „dáno“ a co se tedy na základě setrvačností a setrvačných procesů do vlastní budoucnosti dostává, prosakuje a promítá, nemůžeme chápat jako skutečnou, pravou budoucnost (= vlastní, přivlastněnou budoucnost), ale budoucnost s tím musí počítat neméně než s okolnostmi vnějšími. Svým způsobem jde ostatně také o pouhou „okolnost“. Takovou okolností je genetické vybavení jednotlivce, vůbec jeho tělesná výbava, ale také jeho výbava duševní, pokud je vskutku nějak dána a určena onou genetickou výbavou. Vnější, cizí složky „nepravé“ budoucnosti stejně jako složky vlastní jsou něčím jako kulisami a vůbec výpravou kusu, jehož děj však ani kulisami, ani výpravou není jednoznačně určen, nýbrž nanejvýš snad vymezen a omezen. Smysl samotného děje se stává, odehrává uskutečňováním toho, co tu ještě není a co může pouze z budoucnosti a s budoucností (spolu s ní) přijít. Skutečná, pravá budoucnost nemůže být převedena na nic, co tu už bylo nebo ještě je a co přetrvává z minulosti (a tudíž ani od toho odvozena).

(Praha, 930731-1.)